

La fera ferotge

Autor: Imma Tubella

Data de publicació: 14-06-2019

“Els historiadors estrangers coincideixen amb l’Institut Nova Història sobre la falsificació del relat, la destrucció d’originals a mans de la Inquisició i la invenció d’autors clarament demostrada. Quan alguns historiadors ortodoxos llegeixen una referència a l’Institut Nova Història es posen molt nerviosos perquè és molt més còmode i confortable creure’s la història oficial, malgrat la sospita, que escoltar els arguments dels que tenen la valentia de qüestionar-la”. Article de l’Imma Tubella a El Punt-Avui+ del 9 d’abril del 2019.

Aquests darrers temps he llegit molt sobre la conquesta de l’imperi mexicà per documentar-me per a una novel·la. He llegit llibres publicats a l’Estat espanyol, amb una visió ortodoxa, la de la història que tots hem estudiat fins ara; llibres publicats a Catalunya, incompresos i criticats per defensar una visió heterodoxa, perquè provoca un gran malestar renunciar al que sempre has pensat que era la veritat; llibres publicats a Mèxic, amb una visió de la conquesta o el que ells anomenen ocupació que no té res a veure amb el que nosaltres acceptem com una veritat indiscutible i, finalment, llibres publicats a França i als Estats Units que em van acabar d’obrir els ulls a la gran manipulació de la història o el que alguns anomenen històries de destrucció massiva, perquè el relat, si és fals i esbiaixat, pot arribar a ser una potent arma de destrucció.

Els historiadors estrangers coincideixen amb l’Institut Nova Història sobre la falsificació del relat, la destrucció d’originals a mans de la Inquisició i la invenció d’autors clarament demostrada. Quan alguns historiadors ortodoxos llegeixen una referència a l’Institut Nova Història es posen molt nerviosos perquè és molt més còmode i confortable creure’s la història oficial, malgrat la sospita, que escoltar els arguments dels que tenen la valentia de qüestionar-la.

Que Espanya es negui a demanar disculpes a Mèxic com li demana el seu president, López Obrador, i que l’actual ministre d’Afers Exteriors, Josep Borrell, negui un genocidi reconegut per tot el món, demostra que la cultura de l’imperi continua molt viva. La reivindicació del paper civilitzador dels imperis ja no s’aguanta i cada vegada és més

clar que perquè la cultura imperialista desaparegui definitivament cal que desapareguin les estructures que va crear, entre altres, els estats tal com els coneixem avui, que d'altra banda tenen molt menys poder del que ells es pensen. El veritable poder, avui, no és a les mans dels estats, és a les mans de les grans multinacionals amb uns interessos i una manera de fer que no tenen res a veure amb els imperis polítics clàssics.

Cada dia veiem i vivim exemples de la manipulació del relat, des d'exemples subtils, pocs, fins a nombrosos exemples barroers a mitjans de comunicació o al Tribunal Suprem. Només cal agafar la darrera setmana com a exemple i llegir com el cap de la brigada d'informació de la Prefectura Superior de Policia de Catalunya, Manuel Quintela, parla de l'ambient prerevolucionari provocat per l'ocupació dels col·legis abans del referèndum amb activitats com festes de música, festes pijama i xocolatades nocturnes (cito literalment), activitats que van provocar un clima de desconfiança tan gran que la policia espanyola no va gosar tancar els col·legis sediciosos, tement rebre algun cop de coixí, perquè tots sabem que això és el que passa en les festes pijama, i va decidir actuar per sobre dels Mossos, no fos cas que en fossin còmplices. Un relat que parla de les masses llançant avions de paper, flors o Fairy, posant cara d'odi i fent muralles humanes, perquè d'això els catalans en sabem molt, acostumats a fer castells. Un relat que provoca que els ajuntaments pengin pancartes que parlen de Peixos Pacífics o Pèsols Prolífics, una televisió, la pèrfida TV3, que fa el hashtag #FAQSprisispiliticsTV3 per esquivar la prohibició fent servir l'argot de les xarxes quan es tracta de posar algú en evidència, o com ha proposat en Màrius Serra que tots plegats parlem de servidors públics encarcerats i expatriats. Tot plegat em fa pensar que ha tornat la fera ferotge, la gallina que diu que no o l'estaca, entre tantes d'altres! Com s'inspiraria l'enyorat Perich davant de tot això i amb quanta imaginació ho denunciaria!

Aquests dies ha corregut per les xarxes aquell poema de Miquel Martí i Pol que diu que la remor que se sent no és de la pluja, ni del vent, ni de paraules o pensaments, perquè els han prohibit, i tanmateix la remor persisteix. A nosaltres avui ens han prohibit el groc, el blanc i potser aviat prohibiran el verd Fairy, però trobarem la manera de portar-los posats.

En fi, la història única no existeix perquè per fer-la única s'ha de manipular. I jo només he volgut escriure una novel·la sobre una filla de l'emperador Moctezuma que a principis del segle XVI va anar a parar al Pirineu i que m'ha provocat un paral·lelisme inesperat entre la seva història i la nostra, entre el seu temps i el que vivim avui.

Imma Tubella Casadevall
Catedràtica de comunicació

Opinió

Tribuna

El Punt Avui+

7 abril 2019 2.00 h

<https://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/1583235-la-fera-ferotge.html>